

กวีกระวาก

สุขุมพจน์ คำสุขุม

'โลกธาตุยาตรา'

1 หนีบนานาทังทั้งยังไม่หนาว
 เดี่ยวแห่งเดี่ยวโหดพิโรธพิรุณ
 พลัดพรากทั้งทั้งยังหลับฝัน
 พ่อพลัดลูกหญิงทั้งลูกชาย
 เล้นด้ายชีวิตแสนดินน้อย
 ผูกโลกกับอีกโลกแล้วโยกโยน
 ซ้ำหนึ่งสิ้นสุดมนุษย์หนอ
 ทั้งต่ำดิน - สูงฟ้าคณานับ
 จิ่ง ดิน - น้ำ - ลม - ไฟ เพื่อใคร่ครวญ
 เพลินมิหมั่นตรองตรึกนึกคะเน
 สะเทือนพื้นดินไหว ปวนไฟลม
 โลกล้วนกระบวนบทปรากฏการณ์

2 าว ขุนเขาทะมึนยังลงพั้งครืน
 โลกธาตุยาตราเมื่อมาเยือน

ดวงดาวดวงเมืองคล้ายเคื่องชุน
 ทะลักชุนเขาล่มถล่มทลาย
 พรุ่งวันค้นพบเป็นศพกาย
 แม่คล้ายคนอื่นใต้ผืนโคลน
 ชีวิตกระจ้อยร่อยนี้ห้อยโหน
 ขาดฝั่งโลกอีกโพ้นก็โยนรับ
 มีอยู่เหมือนนออยู่รอกาลแตกดับ
 ฟ้ำก็พับ ดินก็พังไปทั้งเพ
 แท้จริงล้วนรุนแรงและแผ่งเล่ห์
 พอฟ้าเทพนท่อมก็อ่วมอาบ
 ชื่นชมวกเวียนมิเปลี่ยนแปลง
 เวียนวงสงสารสัญญาณเดือน

พิภพผืนพลิกผันพร้อมลั่นเลื่อน
 มนุษย์เหมือนเหล็กงเพียงผงธุลี ฯ